

Pravlast předků starých Egyptanů spočívá na dně Indického oceánu aneb tajemství země Meluhhy

Mnozí z nás už nesčetněkrát slyšeli, že historie je více než nepřesná věda... Mnohokrát byla přepsána tak, aby vyhovovala potřebám těch či oněch vládců. Dějiny epoch nám docela blízkých byly přepisovány a vymazávány, a co teprve mluvit o dobách nejstarších. Z nich zůstaly jen mýty a legendy a starověké kameny, které „vědci“ obratně vkládají do svého hodněkrát opraveného a přešpaného historického obrazu.

Možná se nikdy nedozvíme, co se skutečně stalo, nevynalezneme-li stroj času... Ale veškerá historie je uložena v informačním poli planety. Ačkoli toto pole věda a četní skeptici neuznávají, jelikož jsme se ho ještě nenaučili číst a neexistují k tomu žádné přístroje. To vše je považováno za sci-fi.

Stejně fantastický a nepřesvědčivý nazývají způsob načítání takových informací pomocí vědomého snění.

Možná ještě nemáme důkazy, ale pokud se informace objeví, znamená to, že jsou z nějakého důvodu potřebné. Mnoho lidí je může považovat za pohádku nebo nesmysl, ale možná někdo pocítí realitu toho, co se v dávno zapomenutých dobách stalo. Vždyť dnes bude řeč o zemi spláchnuté do Indického oceánu, jejíž ruiny měst byly nedávno nalezeny na dně. Řeč bude o neznámé historii starověkého Egypta, která se ztratila i v mýtech. Mýty o bozích nám vyprávějí o počátcích Egypta, ale neříkají nám, kam bohové zmizeli... Obrovský čas dělí éru bohů od prvních faraonů, kteří se nazývali jejich dětmi. Čím byl naplněn?

Slyšeli jsme o Atlantidě, někteří z nás možná četli o Lemurii. Tyto země jsou považovány za mýtické. Lemurie je mimochodem často umístována i do Tichého i do Indického oceánu. Mýty a legendy koneckonců říkají, že tam i tam byly zaniklé civilizace. Některé starověké prameny však hovoří ještě o jedné zemi - zemi Meluhha.

Kde se nacházela? Co se stalo s touto zemí? Proč ruiny na dně Indického oceánu silně připomínají stavby starověkého Egypta? Jaká část starověké historie je nám skryta? Ztracená historie se poodhalila prostřednictvím vědomého snění.

Žijící bohové a jejich kněží, jejichž jména jsou zapsána v mýtech, žili ve skutečnosti...

Ale pěkně popořádku...

Bílé slunce spalovalo stejně bílou, jemně nažloutlou poušť.

Na obzoru se tyčí pravidelná kamenná hora. Dívajíc se pozorně, a zvyknuvši si na spalující sluneční paprsky, lze v ní spatřit obrovské stupně, jako by byly vytvořeny pro nějaké obry. Je to obrovská pyramida z kamenných bloků.

A tu někde ve svém nitru jsem uslyšela: „*Tohle je Egypt, Džoserova pyramida.*“

Vedle pyramidy se tyčily majestátní rozvaliny - zdi nějaké budovy, rovněž postavené jako pro obry.

Džoserova pyramida

Najednou se jakoby skrze závoj prachu objevila zeleň stromů a rozvaliny se proměnily v nádherné budovy. Stěny bílé jako sníh se tyčily k azurovému nebi a vpředu se vypínala obrovská kamenná brána. Kolem brány se tísnilo množství lidí v podivných pestrých oděvech, s hlavami pokrytými látkou, osly a velbloudy, dřevěnými povozy. Všude se ozývala neznámá řeč. Lidé si mě však nevšímají.

Táhnou koše s ovocem a obilím. Nesou zlaté nádoby s mincemi, šperky a drahými kameny.

...Nějaká síla mě táhla nad tímto davem a bránou. Za nimi se rozkládalo obrovské náměstí s touto pyramidou uprostřed. Jenže teď se bělostně leskla svým obložením.

Před pyramidou stála další stavba, stejně oslnivě bílá. Její asketické stěny nezdobily žádné ornamenty. Jen obrovské polosloupy vystupovaly ve svislém basreliéfu až na vrchol, kde byly zakončeny kamennými lotosovými květy.

Do této budovy vedl vysoký vchod, jako by jím museli vcházet obři. Za vchodem byl výklenek a menší vchod. Ještě dál byl menší vchod vedoucí do prostorné haly, jejíž strop byl vysoký jako nebe a podpíraly ho silné sloupy, jejichž vrcholky se dotýkaly navzájem obrovskými kamennými rozkvetlými lotosovými květy.

Hle, sloupy se rozestoupily a vpředu se objevilo prostranství pokryté pískem. Bylo těsně pod kamennými deskami podlahy, na které stály sloupy. Po prostranství si vykračoval obrovský hnědý býk s rohy zahnutými jako srpek měsíce. Tyto rohy se zlatě leskly, protože byly zřejmě pokryty zlatou barvou. Nejvíce ze všeho však zaujal lidsky uvědomělý pohled býka. Tento pohled pronikal skrz naskrz.

Najednou býk zatroubil hlasem připomínajícím trubku. Za jeho „výběhem“ se zvedl těžký závěs a na prahu se objevil holohlavý člověk v bílém rouchu. Byl velmi vysoké postavy. Kolem krku měl široký zlatý náhrdelník.

Podíval se na mě bezedným pohledem a já se ocitla v malé místnosti za „výběhem“. Ten člověk ke mně přistoupil, přešel si hranou dlaně po svém čele a já uslyšela jeho řeč ve svém nitru. Mluvil nesrozumitelným jazykem, jakoby šeptem. Ale slova se začala zvláštním způsobem překládat.

„Jsem Imhotep, kněz a stavitel tohoto chrámu, a také kněz celé země Ki Hu Ptah, kterou nazýváte Egypt. O zemi Ki Hu Ptah nic nevíte. A to, co víte, je naprostá lež. Mé jméno a mé výtvořiny ve vašem světě používají členové tajné společnosti zotročovatелů, služebníci civilizace nepřátel Země - Nifilim-Anunnaki z Nibiru. Přesněji řečeno, jsou to členové společnosti Memphis-Misraim. Přivlastnili si jména a názvy starověkých chrámů s pomocí Židů, kteří zde, v zemi Ki Hu Ptah, pobývali. Nyní v mém současném životě - zde v Memphisu, nebo správněji v Men-neferu (jak se nazývá hlavní město Ki Hu Ptah), tu ještě nejsou. Ale přijdou, a podle vašeho času přišli a odešli, ale odnesli si s sebou magii naší země zvrácenou ve zlo.

Židé se sami dobrovolně vzdají Egyptu do „otroctví“, aby potom mohli přinést naše vědomosti Anunnakiům a doplnit jimi jejich ničivé rituály svého Lucifera.

Především je třeba vědět, že mé jméno a jméno Men-nefer nebo Memphis nikdy nestálo u zrodu zednářství. Nazývali se zednáři na mou „počest“ jako prvního architekta, kterého znali, a připisovali mi vytvoření prvních okřídlených disků.

Nikdy a nikde jsem nezobrazoval okřídlený disk - Nibiru, později mylně považovaný za disk Slunce. Nikdy a nikde jsem nezobrazoval prototypy zednářských symbolů. To vše je mi připisováno. Nikdy jsem také nebyl Žid jménem Josef. Ten přijde do Egypta později než tato moje inkarnace.

Přijde a vydělá zlatý kapitál prodejem obilí. Ale nejhorší věc, kterou udělá, je, že promění část chrámových budov tohoto místa v sýpky. Nic mu není svaté, jen peníze, zlato. Ale jeho potomci, přepisovači dějin, ve vaší době zaznamenají, že on a já jsme jedna osoba. A že první svobodný zednář - prý také já - zednář Imhotep a můj učitel Thovt, nazývaný služebníky Anunnakiů Trismegistos. To celé je však velká lež. Stejně jako je lež, že vševídnoucí oko v trojúhelníku je údajně Horovo oko. Není to oko Horovo, ale oko Luciferovo, přesněji řečeno aparát visící nedaleko Země ve vesmíru, který postavili Anunnaki, aby planetu mohli sledovat.

Pouze jsem konal svou službu na Zemi. Služebníci démona Nibiru - Lucifera si přivlastnili jméno mého učitele Džehutiho neboli Thovta, jak mu říkali v Atlantidě. Pocházel ze starobylého kněžského rodu Toda, který měl svou historii z klanů dvou světů. Z planety v soustavě Siria a z planety ve hvězdném systému Nath v souhvězdí Býka.

Civilizované národy kosmu spolu komunikují a udržují příbuzenské vztahy od pradávna, a to navzdory fantastickým vzdálenostem mezi světy. Umožňují to zákony éteru, z něhož vše pochází. A jen divoši neumějí tyto zákony využívat nebo se je snaží zneužít pro zlo. Ostatně, divoši nejsou ti, kdo nemají znalosti. Divoši jsou ti, kdo páchají zlo bez ohledu na to, zdali znalosti mají, nebo nikoli.

Anunnaki z Nibiru mají znalosti, ale jsou to divoši. Mít vědomosti a nejít správnou cestou, ale hledat výhody pro sebe na úkor druhých - to je počátek všeho zla, neboť už samotné vyčlenění sebe sama jako nejlepšího z ostatních, a tedy schopného získat pro sebe výhody na úkor druhých - je semenem zla.

Kvůli těmto svým osobním výhodám vzniká světové zlo, které je přerušením vývoje éterických proudů světa, jimiž jsou jedinci, lidé, zvířata, kameny, hvězdy. A tvořící podobné, tvůrci zla nevyhnutelně přerušují svůj vlastní vývoj v lůně Absolutna.

Pozemští služebníci Anunnakiů jdou stejnou cestou pro vlastní prospěch, ve jménu zisku a černých zasvěcení, která poskytují toky energií ukradených světu. Za tímto účelem vyvolávají války a destrukce, za tímto účelem překrucují a přepisují historii a nedovolují národům rozvíjet se, ničí vědění a přístup k němu.

Mnoho znalostí je jimi pohřbeno v prachu zapomenuté historie. A historie sama se obrátila v prach.

Vy ve své době občas narazíte na věci a kameny zapomenutých epoch, ale služebníci Anunnaki, kteří mají vždy zlato a moc, vše, co najdete, schovají a řeknou vám, že to vytvořila příroda, vítr, voda, oheň, ale ne člověk. Přesvědčují vás, že pocházíte z divochů, kteří běhali s kyjem a lezli po stromech, a zůstáváte jimi dodnes, navzdory vnějším změnám, pořízení oděvů, obydlí, techniky. Přesvědčují vás, že potřebujete pouze potravu a přirozené potřeby, mezi něž patří i touha po rozmnožování.

Anunnaki zakazují historii planety, která skutečně existovala a zaznamenala všechny jejich zločiny, a píšou svou vlastní. Opět z vás dělají zvířata, a to po stvoření Adama a Evy, umělou kombinací buněk svobodného člověka dávných ras a zvířat.

Celá historie planety Země je historií potlačování lidí a jejich přeměny v dobytek, stejně jako historie povstání a polidšťování lidí, a to bez ohledu na veškerou snahu Anunnaki a jejich vyvolených služebníků z vyvoleného národa.

Kdysi dávno jsem spolu se svým učitelem Džehutim z rodu Toda (budu ho nazývat jeho známějším jménem Thovt) přišel do země u řeky, kterou vy nazýváte Nil, a my

jsme jí říkali Hapi. Zde jsme postavili velké pyramidy, abychom uspořádali mezidimenzionální vstupy (portály) a navázali komunikaci s jinými světy a planetami různých hvězdných systémů.

Ale poté, co loď Nibiru zakotvila u Slunce v protáhlém přístavu (na protáhlé dráze), přiletěl k Zemi velký ničema jménem Seth z míst, kterým říkáte souhvězdí Sítě (viz téma: Král Štír, Seth a tajemné „Oko Sahary“). S podporou Anunnaki z Nibiru rozpoutal válku a svrhl dynastii Osirise. Ponořena do chaosu a hrůz Sethovy vlády byla země Ki Hu Ptah nakonec zničena potopou, ozvěnou velké vlny, která potopila starověkou Atlantidu.

Šplouchající vody Země jako umírající zvěř přilákaly k sobě ‚supy‘. A tímto ‚supem‘ byl další darebák z temné civilizace v souhvězdí Štíra.

Král Štír přiletěl k troskám Ki Hu Ptaha a zotročil lidi řeky Hapi, kteří jako zázrakem přežili a z hrůzy na všechno zapomněli. Nejstrašnější však je, že zničil vesmírné antény - pyramidy u této řeky. Zachtělo se mu nesmrtelnosti, a tak silami otroků prokopal chodby ve velké pyramidě, doslova jako krysa. Uhořel v ní z moci energií, ale jeho potomci dál mrzačili a ničili to, co jsme tu vybudovali.

Tehdy jsem se rozhodl přijít znovu. Podařilo se mi inkarnovat, ale pouze daleko od země Ki Hu Ptah.

Byla to země zapomenutá ve vašich dějinách a spláchnutá vodami oceánu tisíc let poté, co jsem se narodil. Jmenovala se Meluhha. Byla to obrovská země s bohatou historií. Kdysi byla součástí velkého kontinentu - Telluru. V dnešní době z tellurijských zemí zbyla Antarktida, Austrálie a Hindustán (viz téma: Tellurie - civilizace Antarktidy).

Tellur obývali potomci ras ze soustavy Arktura a hvězdy Nath. Žili v míru a harmonii s rasou žijící na planetě Faeton. Když však došlo k velké katastrofě u Slunce, téměř všechno zaniklo. Starší bratr Slunce, hvězda Rádža Slunce, explodovala a zhasla, planeta Faeton zahynula, život na Marsu téměř zanikl, Venuše se proměnila v ohnivě peklo, řečeno vašimi slovy. Země utrpěla také. Na ní se však zachránilo mnoho Faetonců. Časem se jim podařilo vybudovat s přeživšími Tellurijci zemi, které říkáte Lemurie.

Země Tellur byla rozdělena. Její obrovská část byla spálena nebývalými požáry. Lidé ta místa téměř opustili, a ti, kteří zůstali, byli zasaženi emisemi temných energií, které po katastrofě silně vytryskly ze země. Tuto zemi znáte jako Austrálii.

Po této katastrofě celá planeta změnila své vibrace a stala se těžší a ‚temnější‘. Lidé z Telluru dlouho zachraňovali zbývající země, dokud jej další katastrofa, která zahubila Lemurii, opět nerozdělila.

Na jednom z úlomků tehdy vznikla země Meluhha. Meluhha byla pomalu plující země. Celá se podobala korábu plujícímu po žhnoucích útrobach Země. Obyvatelé Meluhhy měli mnoho znalostí a uměle řídili svůj kontinent, svou pevninu

(kontinentální desku) z míst vyzařování temných energií. Postavili obrovská města a vztyčili pyramidy - antény a motory svého Korábu.

Narodil jsem se tam v době, kdy pozemský ‚koráb‘, jímž byl celý obrovský ostrov, už ‚zakotvil‘ u toho, čemu říkáte Asie. Himálaj už začal pomalu stoupat, přitahován silou tohoto kotviště.

Meluhha je země vám známá jižní Indie. Ale v té době byla země jižní Indie ještě dnem oceánu, země lidí byla tam, kde nyní šplouchají vody Indického oceánu. Pro vás leží Meluhha na dně Indického oceánu. Vládci Meluhhy byli Nositelé poznání. V té době to byli poslové z hvězdy Nath (v souhvězdí Býka). Byli to lidé civilizace Býka, potomci kdysi mocné nehumanoidní rasy Býků, kteří se po smíchání s rasou ze soustavy Siria stali humanoidy, jak říkáte.

Podívej se na tuhle stěnu...” řekl Imhotep a ukázal svou holí s býčí hlavou na obrovský, do lesku vybroušený kámen.

Náhle se kámen zatřpytil a proměnil se v jakési plátno, na němž se začal promítat „film“.

Jasně slunce osvětlovalo vysoké kamenné stavby, jaké jsem viděla za zdmi chrámu. Ale tohle přece není Egypt... Tohle je Meluhha, jak tvrdil Imhotep.

Chrámy a domy Meluhhy se podobaly těm egyptským... A v dálce byly vidět i pyramidy. Obrovské silné sloupy, pokryté hieroglyfy podobnými těm egyptským... Zářivá zeleň palem a tmavovlasí vysocí lidé s měděným odstínem pleti. Jejich šaty však byly bílé, s lemem pokrytým složitými ornamenty. Ženy měly z nějakého důvodu světlejší pleť než muži. A nosily dlouhé prameny vlasů. Bylo tu však také plno lidí tmavé pleti s velkýma vypoulenýma očima a silně kudrnatými vlasy. Ale nevypadali jako černoši. Jejich oblečení bylo pestré.

Imhotep si všiml mého zmatku a pokračoval ve vyprávění.

"Meluhhu obývaly dvě rasy. Ti s tmavší pletí byl národ Meluhhy, a ti se světlejší pletí byli pozdější osadníci z hvězdné soustavy Nath. Tito lidé se nazývali Toda. Patřil k nim i můj učitel, který se jmenoval Thovt. Mimochodem, v té době se znovu inkaroval. A bylo to v zemi Meluhhy.

V zemi Meluhhy bylo mnoho měst. Ty však neznáte, neboť leží na dně Indického oceánu. Ve vašich dnech vědci narazili na pozůstatky jednoho z nich, ale světu neřekli téměř nic, plníce příkazy anunnakijských služebníků z vědeckého a finančního prostředí, kteří zakazují odkrývat historickou pravdu.

Ale něco jste přece jen zdělili po zemi Meluhhy. Je to tajemný železný sloup, který až do vašich dnů udržuje spojení s planetami u hvězdy Nath, s civilizací Býka, která toho pro vaši civilizaci tolik udělala. Tento sloup stojí ve městě Dillí a jeho stavba se podle vašeho počítání času připisuje až roku 415 vaší éry. Historie je opět změněna...

Dlužno podotknout, že z civilizace Býka pocházel velký posel. Jmenoval se Baal. Ještě v dobách Atlantidy vybudoval mocné město zvané Baalbek.

Nedávno, podle mého času, svedl urputnou bitvu s Anunnaki a, bohužel, byl nucen Zemi prozatím opustit. Síly jsou příliš nevyrovnané. Dvě města, která přežila potopu a potopení země Meluhhy na dno, vy jim říkáte Harappa a Mohendžodaro, ve zkoušce také neobstála. Anunnaki prostřednictvím svých poslů rozhádali jejich vládců a jejich vlastníma rukama je zničili (viz téma: Jaderná katastrofa Mohendžodaro).

Po potopě, která zničila Atlantidu, zůstal z Meluhhy jen ostrov v oceánu a část pevniny přitisknutá k Himálaji. Ta však byla velmi vlhká. Zpola zatopená země zarostla džunglí a lidé zdivočeli a změnili se v roztroušené kmeny nazývané potom u vás Drávidové.

Na ostrově Meluhhy ještě zůstávali kněží a ústřední chrámy s pyramidami. Zůstával tam lid Toda - strážci vědění Tellurie. Ale území malé Meluhhy se každým rokem zmenšovalo, a tehdy bylo rozhodnuto ji opustit. Část lidí odešla ke svým divokým sousedům do budoucí Indie. Řekli si, že se usadí v posvátných Modrých horách, aby udržovali kontakt se svými předky u hvězdy Nath.

Vypravili jsme obrovskou flotilu z lehkých, ostrovrchých plavidel a vydali se na cestu do západních zemí. Vedl nás náš vládce, král Meni a jeho starý otec Narmer. A vydali se po cestě, kterou jim ukázal velký učitel Hor (Gor), jeden ze stavitelů pyramid v zemi Ki Hu Ptah. Tehdy jsem byl pouhým žákem velikého kněze Hora, toho času inkarnovaného Thovta Džehutiho.

Lidé v Meluhze žili dlouhá staletí, podobně jako lidé v Atlantidě. Proto nás po příchodu do nové země překvapilo, že život tam trvá tak krátce. Místní zdivočelé kmeny, které žily poblíž ruin pyramid, si nás spletly s bohy. Nejprve jsme je od toho odrazovali, ale pak jsme si uvědomili, že jen jejich víra v nás, kteří jsme se vrátili na Zemi, může svrhnout uzurpátorské faraony - potomky Štíra.

Menés, tak budete později nazývat krále Meniho, který přišel ze země Meluhha, se zmocnil toho, co zbylo z kdysi velké země Ki Hu Ptah, a stal se faraonem. Potomci krále Štíra, kteří si uzurpovali moc, byli sesazeni. Dlouhá léta a staletí vládl Meni nebo Menés. Vybudoval velké hlavní město budoucího Egypta - Men-nefer, které znáte jako Memphis. Jeho otec Narmer zůstal jeho věrným rádcem. Menésův syn Hor-Aha pokračoval ve formování Egypta. Nežil však již tolik, jako jeho otec, vždyť se narodil místní ženě. A místní obyvatelé se podařilo dostat pod vliv anunnakijských strojů, a jejich život se prudce zkrátil. Jestliže dříve lidé žili tisíce let, později to byla staletí a nakonec roky.

Poněvadž jsem se stal knězem, neměl jsem manželku. Za Menése se mi podařilo dokončit renovaci Velké pyramidy. Za jeho potomků pak zbytek i Velkou Sfingu.

Staletí plynula a brzy z Menésových potomků nezbyl téměř nikdo. K moci se dostaly děti vedlejších rodů. Žili zanedbatelně málo let. Nepomohla ani přestavba pyramid.

Anunnakijské stroje na hoře Sion a na hoře Sinaj pokrřivily čas v tělech lidí, kteří se pod jejich vlivem rodili i počínali.

Měnilo se také myšlení lidí. Neslyšeli slova zbývajících kněží, nebo jim spíše nerozuměli. A nerozumí ani nyní, v této době, kde jsi se ocitla ty.

Nyní zde vládne faraon Hor-Necerichet, později zvaný Dasa nebo podle vás Džoser, což je jeden z jeho titulů - ‚posvátný‘.

Teprve nedávno jsem s pomocí starodávných přístrojů, které přenášejí kameny vzduchem, dokončil stavbu této pyramidy, jež stojí za chrámem zasvěceným posvátnému býkovi, symbolu a duchu našich předků Toda z hvězdného systému Nath v Býku.

Pyramida je naladěna na naši starobylou domovinu, měla by potlačovat činnost anunnakijských strojů. Ale faraon si vtloukl do hlavy dávný blud a omyl krále Štíra. Chce být pohřben v pyramidě. Nemohu s tím nic dělat, jelikož je už od dětství vystaven radiaci.

Nová pyramida zřejmě selhává také kvůli novému objektu, který na Měsíci instalovali Anunnaki.

Nyní jsem naposledy komunikoval prostřednictvím pyramidy. Sám Horus řekl, že ještě nenastal čas. Zdá se, že čas konce Anunnaki přijde ve vašich dnech. Tak praví učitelé z hvězdy Nath.

Budu muset pyramidu přeměnit v mrtvý kámen, včetně obnovených starověkých pyramid, aby faraon nenarušil vesmírné sféry, vždyť už nařídil svým lidem, aby ve stupňovité pyramidě udělali průchod a místo pro jeho sarkofág.

Faraon po mně požadoval, abych v pyramidě vybudoval pohřební komoru, ale to jsem odmítl, a proto mu teď musím navždy zmizet z očí, jak řekl, ještě před zítřejším úsvitem.

Všechny pyramidy jsou propojené navzájem, změny v jedné vedou ke změnám v ostatních. Při pohledu do budoucnosti jsem zahlédl, že i velké pyramidy budou brzy prokopány budoucím faraonem. Bude se jmenovat Chufu (u vás Cheops), zničí definitivně moc velké pyramidy...

...Ještě není čas... Čas přijde za vašich dnů... Stejně už jsem moc starý...“ opakoval Imhotep stále dokola a pomalu se vydal k pyramidě.

Dotkl se malého kamínku v její hladké stěně a vpředu se otevřela chodba, a dolů se vystavělo schodiště. Dlouhý koridor osvětlovaly podivné nazelenalé dlouhé lampy, a než jsem se nadála, vchod za námi zmizel. Schody a hladké stěny se před námi klikatily. Nahoru a dolů, doprava a doleva. A hle, světlo zesílilo a teď už bylo všechno ozářené zelenou září a před námi se rozprostírala prázdná krychlová hala. Všechny její stěny, strop i podlaha byly stejné. Všechny vztažné body se tu ztratily. A pouze světlo proudilo z podivného krystalu visícího ve vzduchu uprostřed krychle...

„Čas přijde za vašich dnů...“ - zašeptal Imhotep ještě jednou a zapěl prastarý hymnus podobný mantře. Náhle začal krystal pulzovat a rozpínat se. A pak mě jím nějaká neznámá síla protáhla. Daleko dole zůstala malá postava kněze, padnuvšího na kamennou desku podlahy. Stále dál a dál se mi vzdalovala z dohledu. A teď už nebyl vidět vůbec, a růžové paprsky vycházejícího slunce ozářily... rozlehlé pouštní písky, rozvaliny chrámu a rozpadající se zdi kdysi nádherné stupňovité pyramidy, ošlehané větry času...

Zapsala Valeria Kolcova 18.09.2015

PS:

V Dillí v roce 2001 oznámil indický ministr vědy a techniky Murli Manohar Joshi na tiskové konferenci, že 25 mil od pobřeží indického státu Gudžarát - v té části Arabského moře zvané Kambajský záliv - byl učiněn překvapivý objev. Pět mil dlouhý úsek mořského dna odhalil kamenné sloupy a zřícené zdi nejméně dvou měst. Rozsah a dokonalost staveb poukazovaly na základní rysy staroegyptské civilizace. To neodpovídalo koncepci indických učenců. Pokračující v práci na mořském dně, vynesli podmořští badatelé z Kambajského zálivu z hloubky 120 stop na dva tisíce artefaktů vyrobených lidskou rukou, včetně keramiky, šperků, soch, písemných dokladů a lidských kostí, které patřily typu velkých lidí vzácně se vyskytujících v Indii. Jak bylo již dříve zjištěno, v Egyptě k tomuto typu lidí patřily ostatky cizinců - „rasy vládců“.

Zpočátku se vědci domnívali, že stáří podmořských struktur nalezených podél Kambajského zálivu sahá přibližně do doby příchodu „rasy vládců“ do Egypta - asi 5 tisíc let. Uhlíkové datování však zjistilo: stáří artefaktů vyzdvižených ze dna zálivu je 8,5 až 9,5 tisíce let! V tomto případě - jde o nejstarší známou civilizaci na světě!

Po tomto senzačním objevu bylo jasné, odkud pocházejí kořeny Egyptanů a odkud přišli jejich předkové do údolí Nilu.

Podle antropologů jsou jejich přímými potomky záhadní Todové, malý kmen v Hindustánu. Todové, žijící po dlouhá staletí v téměř úplné izolaci, si nejlépe uchovali rysy dávných proto-Dravidů. Jazyk Todů patří k drávidským jazykům, ale kněží tohoto kmene používají zvláštní rituální proto-drávidský jazyk „kvorjam“. Jména mnoha bohů kmene Toda v jazyce „kvorjam“ se překvapivě shodují se jmény starověkých egyptských bohů. Samotný název kmene - Toda - je souznačný se staroegyptským jménem Thovt. Velký Thovt je bůh moudrosti a písma, praotec veškerého vědění a věd starého Egypta, praotec všech faraonů. Starověké texty uvádějí, že bůh Thovt ve společnosti dalších bohů Prvního Času připlul do Egypta z pohádkové země Ta-Neteru - Země bohů, která se nacházela daleko na jihu, za moři a oceány.

Ve staroegyptském náboženském umění jsou bohové zobrazováni, jak se plaví na krásných aerodynamických lodích s vysoko zahnutými příďemi, zjevně postavených podle stejných technických požadavků na plavbu jako tajemná cizí flotila zakotvená v pouštních píscích poblíž Abydosu.

Předpokládalo se, že faraoni raných dynastií měli božskou krev svých předků. Stopy krevní skupiny „A“ s odpovídajícími genetickými markery byly nalezeny v královských mumiích až do 18. dynastie. Normální (rozšířená) krevní skupina v Egyptě byla a zůstává nulová. Krevní skupinu „A“ mají zpravidla lidé se světlou pletí a modrýma očima, jako například Todové.

Kmen Toda žije již 5000 let v jižní Indii poblíž Modrých hor, kam je z pobřeží vytlačili Drávidové. Zachovali si však prastarou píseň o lodích, na nichž v dávných dobách odpluli po potopě velcí bohové a lidé z kmene Toda.

Zdroj: <http://bagira.guru/drevnie-tsvilizatsii/rasa-pravitelej.html>

Ženy z kmene Todů (Indie)

Sumerské nápisy staré asi 4000-5000 let často zmiňují Magan a Meluhhu. Z Maganu se dovážely cenné dřeviny a z Meluhhy, která leží ještě dál v Indickém oceánu, zlatý písek, perly, lapis lazuri. Meluhha je nazývána „černou zemí“ a tento název s největší pravděpodobností souvisí s tmavou barvou kůže jejích obyvatel. Přičemž do Meluhhy připlouvali nejen samotní Sumerové, ale obyvatelé této země připlouvali do Mezopotámie a obchodovali se svým zbožím. Sumerské klínopisné texty hovoří o „lidech lodí Meluhhy“, a při vykopávkách našli archeologové sumerskou pečeť s nápisem „eme-bal Me-luh-ha“, tedy „jazyk země Meluhhy“. Je zřejmé, že tato pečeť patřila překladateli z jazyka Meluhhy do sumerštiny.

Staroegyptské ženy

Zdroj: [Lodě ze země Meluhhy](#)